

სიანა

გამოცემის 48-ე წელი ფასი 20 კპ.

ქრონიკალი
ბიზნისი

— რატომ დაბრუნებთ ეს ტრაქტორები უნაწიში?
 — გაუფხულზე რომ ვერაპინ მოგვასწავროს მინდორში გავსლა.

მ

— ეს კალმე იმპერატორი ტყვიანია?
— არა, ჩემი ტყვიანია.

გადაცემა

გ. ჯ. ლომიანი

სამტკიცოდ

ქალაის პენიენიება რეა პერის

არხად ნახლა, არხად ქარი, დღე დამტყვია სანდვარი:
რეაქტირებს ავტირთავის გულისსი ფართოდ კარი...
უვლან, სიდე ფხი დაფადე. — ხანქარი უდარი
დამიძიდა წაქაჩები სიბარუსის უღვე ცყარი.

სურათი სადე შევეწერი, დეს თამაღე ვედეღან ქალ-
ვერთაო? არე ერთ წვეს მამაცს არ უღებო სხაქანდ თალი...
ო, ან არ შევეწერი არ უღებუნეს სახლს ქარი,
არე წვენი, ახლ დღეს რომ მოეწერე ჩემი გვარი.

დღეს არე ცის ხავედრებს, არე შავებებს სახლის მოვლის,
არე იძახის: ხახვი წყობს იფორმის ცელის უღახ...
ეს რა დღია გამოქვდა, რა წინატი გარეგანი,
თვითონ საცეს აწახებს და მტრის საუღაღად გაჩრის ვეი.

რეა მარტიან რეა მარტიან ხარობს გული, ხარობს სული,
უვლადერი წინაქვია უვლადერი ჩადისფერი.

იჩვენა ერთმანეთს ენებობს, შუგ და რეული
საუბრება — ერთგობის სურვილი რაღო, შეღო, დღეაბოლო...
უვლანს ჰალი, უვლანს ქალი, ირგველი უვლადერი შიბოლი,
მამამოღებს, ქობს წიკვად, ზღო უღარიგო იბა.

იომიოქარი რომ ირგვია (ო, თუქვენ ანს სხვადრად ნე თვლით)
იომიოქარი წლის სეპისეუ ზომ დღეს უთვლით თვითი ჩესტი.

და სხვაგვარ დღეს და სხვაგვარ შუგ ირგვია, განა, გული?
და ვაი ანე ურაცედი იცენსა განახლი.

უღლებული ტავრის ირგვი (თუცა რიდი სვრიათ ჩვენებს),
დღეს სანავე მამაცს კი ზღე ზღე, კითხვა შევარდა.
ხვეტი რა, შევარდება დღეს მამაცა მამ სავარდა,
გახე დროზე შიბობებს, თუქენ რად არის ვხავეტი?

უახას დახლზე ხიარის წიკვად, იღებს არ დღეს დღი ძვლი,
ქუთაორის შექაჩადი ქალს სავარდას მუთიად შევარდა.
პაუ, რაიღე ღამაში დღეს უვლადი ძალაია:
უაღვედ ნიქრებს ირ შუარს და შიბობუნებს ახანაია...
და თუ დღებზე თბილისური წინაღი შუენ ირითა,
ახლა წახეთ: წინა, კანა... — უვლადერი იმპორტული!

შეუღებოთ მტაცოდ ცახსო დღეს მომღო ირგველი,
პულუნდა იგი კაცი, რიგობს ტემბოლ მიღლებო...
იმ იღობებს, კიბებს, ცხირებს, ანა, დღეს ვინ ვხავეციხებს,
ვიტარებოთ ვეღარ ვიღვლით ხარა-ხარა ხარებს ფხაველებს...

აირიგე, ქალი, რაც გვარის, მართლაც თვლის ერთი მოცობი,
თარბიზე ჩამიძიებარან „ჩახსო“, „ამიღვი“, „ბარბო“, „იგოი“.

იქი ვარკალი თუღებს აქი თუღათ კასრის შები
და მანქანებს მხოლოდ ქალებს ვაჩვენებენ ტაქსიკებო...
ნახო, დღესი დაბეჭდავი არხად აღარ ვხაველებო...
და ქიბობი დღეს უღვარებს შუარს თუქენ ვაღლიან,
წიკვად შევად, სულ ვახებენდი ამ დღებებს, პურისს, ქების,
თუქენ, ქალი, ამ დღად დღეს მამის ფხი არ ეწვენს,
მე კი ვნადრობ, ეს ზღა ღამია არახოღეს დაველოდეს
და რეა მარტი უღვარდა რეაქტირებს ხარობს განქვირდეს!

მთარი საზახარად-ჯალახარად

არაფერი არაა!

სამტკიცოდ

სამტკიცოდ

გ. ჯ. ლომიანი

— კალმე თუ არ გულსტამის, ამ
სარქარს მალს ახარის მოხვევა!

— კალმის დღეს ხალ და რ
სარქარს მიიღვი?
— კალმე ვინ არ გავსა და რ
სარქარს უნდა მიიღვი?

ჩამოხყება

კალმის ახალ დირექტორად ქალი რომ
დავეყინენს, მამაკაცის საჭე შავად წავეყიდა,
მამაკაცისებულად, მოვიდა თუ არა, მამიწვე ჩვენ
დავეყიდა თვით: ქუჩის გულხად დასუქებულან
სანელე გუგუბით და არ მიწვიანს.

მეორე დღესვე კრება მოიწვია, ქალბები მიიწ-
ვირი და გაიბრძანა, ჩვენი წინა მამინ აიწვეს, რო-
ცა თქვენ წინას დაგუგუბებოთ. ჩადეს ვინაზ-
დით? ქამას მოეგუგულო და ირ კერაში კატრ-
ლოლან განთქვეულეს, დღესმეადედი, მიგველი
ბიძახება რომ შეიბარელო, დირექტორმა მეორე
კრება მოიწვია და ყუღვედვარა საოჯახო საქმის
კრება დავეყიდა.

— დრა, ქალბებო თვისუღადად ამოვირუნ-
ეთო! — განაცხად მან.

მესამე კრებაზე ლევის სმა ავეყიდალა, ვინა-
დიან ერთ-ერთ მამაკაცს წამოტყდა, ეს ომერი გუ-
შინ მთვარელი ვიყავი, ტურბელს ვრეცხავდი და
ერთი თუფნი ვამიტყდა.

მაღ ქალბებო კრება მეოთხედ მოიწვიეს და გა-
მიგვიცხადეს: მოხდა შევეყიდა, თამბაქოს წვეგას
თავი უღე დაწინებოთ.

გუდავი წინაღობების გაწყება, მარცამ ამა-
ოდ მისი ურუგაღებოთ ქალბებს გასარჯებს.

გაყიდა სანი, ქალბები შებობუნდნენ, ყურბისმე-
რილი მამაკაცები კი შთი თვალს ვერ ვუწვირებ-
დით.

ერთ დღეს საზახარის სმა ხარისა, დირექ-
ტორმა სასუღელო კრება მოიწვია, მხოლოდ ქა-
ლები ეწვირებინო. აშკარა იყო, რომ ისინი კვლავ
რადაცას ვეწვირებდნენ.

შემით გულბებოთელი სამი კაცი რომ მოვა-
სულენებო, უფრო მავარი გულის მტინები დარბა-
ნის კარბითან შევერგოვით და მივეყურადედი.
კრება მიიღებოდეს და საბილო სიტყვას დი-
რექტორი ამბობდა:

— დრა, ჩვენს თავსაც მიგებდით! მარცამ, ცო-
ტაოღები წინსულა გვეტყვა, მარცამ მარცამ ჩა-
მიწვირებოთ ერთი, საჭარბოთა არა ვარცხო
უშლილესი კატბითა და ურეგირა წამოვებოთ. აუ-
სუღელოთა კაცე ერთი რამ, ან ესეც...

დირექტორმა ვეცლას დაწახანავად მალა ასწია
ხელი, რომელშიც მთელი კოლეგები სოკრებო ეჭო-
რა.

მან ერთ ღერს მოუყიდა, გაიღმა და დარბაზი-
საგან გამოაბოლა...

„ნინასი“ საზახარად სარქარი ტელეფონზე ურგობე
მრუსკარება ქალბებთან.

— კალმე დღესთ მოხვევა... არალოთო, კარი დატრევა დალოთო!

სამი წელიწადია, ბაკურიანში, ღია ცის ქვეშ, უპატრონოდ ყოფილი საბავირო გზის მოწყობილობა.

ნ.ბ. ბ. ღირსებალავანი

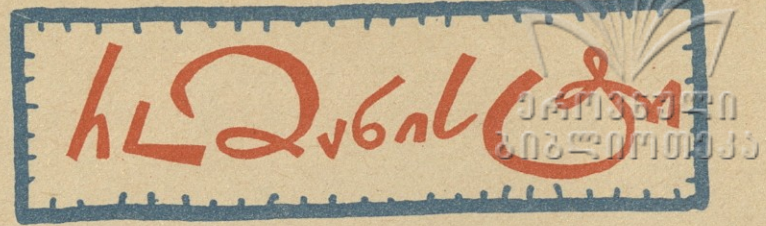
— გაისვალც ამ გამოვიყვამთროთ, ამ ყუთებს კიდევ კარგა ხანს ხელს არაკინს ახლებს.

ეს რა სამართალია?

ღღისით, მზისით,
„მზიურით“
თვალს ვუბრძალებ
მუშტარს,
სანდოდ თუ არ მეჩვენა,
გადავხედავ კუშტად.
ზოგი უცნაურია:
მტყიცე ფასში ითხოვს,
თავისას რომ ინაღლებს,
ერთი მეცა მკითხოს —

მოთვლილი მაქვს
(კალობით,
გეფიცებით გამჩენს,
ეს რა სამართალია,
თავნიც აღარ დამჩენს?
„თბილისი“ და „დაისი“
არა კმარა ნიხრით?
„ლუქსიც“ მას და
„მზიურიც“,
ვინც ორ აბაზს იხდის!

ზოთა ამირანაშვილი

ქუჩაში ძველი ნაცნობი შემხვდა, ინსტიტუტში ერთად ვსწავლობდით. სამ საგანზე ნაკლები არასდროს რჩებოდა ჩასაბარებელი და მესამე კურსზე დარჩა. თვალის უბე ჩაღურჭებოდა. შუბლზე უზარმაზარი კობი აჯდა. მინდოდა მეკითხა, რა მოგივიდა-მეთქი, მაგრამ მომეროდა, ვიცოდი, უთქმელი კაცი იყო და მინც არ მეტყოდა.

— როგორა ხარ? — მკითხა მან.

— კარგად. შენ?

— რა მიჭირს.

— დაამთავრე ინსტიტუტი?

— აბა, რას ვიზამდი? — ისე გაუკვირდა, თითქოს მესამე კურსზე არ დარჩენილიყოს — შენ სად მუშაობ?

— საპროექტოში. შენ?

— მე არ ვმუშაობ.

— რატომ, კაცო?

— აუცილებელია? — ისე გაუკვირდა, თითქოს ვინც არ მუშაობს, ჭამდეს.

— არა მაგრამ... აბა, რას აკეთებ?

— ვწერ! — თქვა მან, ცას მიაშტერდა და მივხვდი, რომ ამქვეყნიური არ იყო.

— მართლა?... არ გადამრიო!

— რას იზამ, სათქმელი მაქვს და თუ არ ამოვთქვი, ვერ მოვიხვეწებ.

— მინც რას წერ, ლექსებს?

— რას ამბობ, მაგისტვის ვის სცალია... რომანებს ვწერ!

— რამდენი რომანი დაწერე? — ვკითხე და მის თავზე შარავანდელი წარმოვიდგინე.

— სამი.

— რა ჰქვია შენს რომანებს?

— პირველის სათაურია: „დაოსებული ქარავანი ჩრდილო-აღმოსავლეთისკენ მიდიოდა“.

— რამსიგრძე სათაურია, — გამიკვირდა მე.

— რომანიც გრძელია, ოცდახუთი ფორმა.

— რაზეა? — დავინტერესდი მე.

— სიცხისაგან დაოსებულ ქარავანზე, რომელიც, კომპასის უქონლობის გამო, უდაბნოში დაიკარგა. ბოლოს, წყურვილისგან ყველა იღუპება ერთი ორკუთხიანი აქლემის გარდა, რომელსაც ჩიჩხვში უზომო წყალი აქვს დაგროვილი.

— მეორე?

— მეორეს ჰქვია: „მარადი თოვლით დაფარული მწვერვალი და მარად დაუვიწყარი მწერალი“.

— სათაურზე ეტყობა, ესეც გრძელი უნდა იყოს.

— ოცდაათი ფორმა. ესაა რომანი რომანში.

— რაზეა?

— მარადი თოვლით დაფარულ მიუღვამელ მწვერვალზე და მწერალზე, რომელსაც გაგიჟებით უყვარს ეს მწვერვალი...

— ბოლოს კვდება!.. — აღარ ვაცადე მე.

— თავის სიყვარულს ეწირება, უნიულოვანი უფსკრული შთანთქავს. შინ კი ცოლი, სამი ბავშვი და 101 წლის ბებია ელოდება.

— მაგ უბედურებას კი ვეღარ გადაიტანდა, საცოდავი.

— შენ წარმოიდგინე, რომ გადაიტანა. როცა შვილიშვილის დაღუპვის ამბავს შეიტყობს, ამბობს: მომეცით ვალერიანის წვეთები და ჩემი საყვარელი ჩიბუნი. ამ სიტყვებით თავდება რომანი.

— მაღლობა ღმერთს, — ვთქვი მე, — კიდევ კარგი, გაუძლო უბედურებას მაგ საცოდავმა.

— სხვა რა გზა აქვს, უნდა გაუძლოს. მე მხოლოდ ძლიერ ადამიანებს ვხატავ.

— მესამე რომანზე რას იტყვი?

— მესამე დეტექტივია და ჰქვია: „აგენტი ჯანო ჯანია შერლოკ ჰოლმსის, ჭიშმ ბონდის, ავაკუმ ზახოვის და სხვათა წინააღმდეგ“. ოცდათხუთმეტი ფორმა.

— ჰოო... და კიდევ გაქვს სათქმელი?

— რას ამბობ, სათქმელს რა გამოლევს!

— მერე ვინ წაიკითხა შენი რომანები?

— ერთმა კაცმა.

— სამივე?

— სამივე.

— თუ კაცი ხარ, მითხარი, ვინ არის ის კაცი? — დავინტერესდი მე.

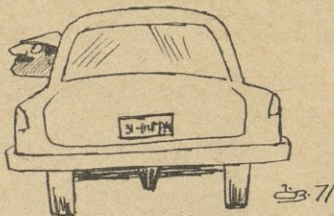
— რედაქტორი, — სინანულით თქვა მან და დაღურჭებულ თვალზე ხელი მოისვა.

ყველაფერი გასაგები იყო და აღარაფერი ვკითხე.

ს. ჯავარნიძე

КОНТРОЛЬНЫЕ

ჩვეულებრივი ავბაპი

— აღარ გჭირდებოდა, ზურაბიჩ?
 — არა! ოღონდ ჭერ ბავშვი წაიყვანე სკოლაში, ერთი ყუთი ბორჯომი სახლში აიტანე, ცოლი რომ გაიღვიძებს, სილამაზის სალონში მიიყვანე, იქიდან ბაზარში გამოიარე, მერე საყასბოში წადი, სუქები წამოიღე, საჭაშნიკოში შეიარე, იქნებ „ტიბაანი“ იყოს, მერე ბავშვი სკოლიდან მუსიკაზე წაიყვანე და... რას მაღაპარაკებ ამდენს, შენ თვითონ არ იცი, რა უნდა გააკეთო?

ნა. ლონისა

ქვიდან გულის გულკვა გამოგზრელი.

მოტაცება მოღაზია

ბბრბბ ხანია, ტაქსის შოფრად ვმუშაობ. ქვეყანას გარშემო ვუვლი და ბედსაც არ ვემდურები. სხვის საქმეში ცხვირის ჩაყოფა არ მიყვარს. მე ჩემსას ვუვლი, სხვამ თავისას მოუაროს. ქვეყანა, მე კი არა, მამაზეც იერსაც ვერ გაუსწორებია.

... იმ დღეს მშენებელი ამინდი იყო და მეც მშენებელი ხასიათზე ვიყავი. უეცრად ვილაც წინ გადამიდგა. მანქანა სწრაფად დავაშურებუქე. ჩემს წინ 20 წლის ახალგაზრდა იდგა და ქალაქარეთ წაყვანას მთხოვდა. გასამრჩელოდ 100 მანეთს მიპირებოდა. რაც არ უნდა იყოს, 100 მანეთი არცთუ ისე მცირეა და მეც მალე დავთანხმდი. ახალგაზრდამ მოუხმო ამხანაგებს, რომლებმაც მანქანაში კარგა მოზრდილი ტომარა შემოათრიეს.

— კოჭრისაკენ! — მითხრა ახალგაზრდამ და ტომარას ხელი მომხვია. ტაბახმელას რომ გავცილდით, ტომარა ამოძრავდა. ჩემი გაკვირებული სახე რომ დაინახა, ახალგაზრდამ გამანდო, რომ ტომარით მოტაცებული ქალიშვილი მოჰყავდათ.

— ნუ გიკვირს, ძია კაცო, გატაცება მოღაზია! ხმა არ ამომიღია, წიდანაც ვამბობდი, სხვის საქმეში ჩარევა არ მიყვარს-მეთქი.

ერთ ღამე სახლთან შევჩერდი. ტომარას თავი მოსხნეს და ამოიყვანეს პირახვეული თმაგაწილი და აცრემლებული ქალიშვილი.

თვალთ დაიბნენ: როდის მომპარუნეს, არ ვიცი... გონს რომ მოვედი, თვალცრემლიანი ჩემი ქალიშვილი წყალს მახსურებდა.

ზ. აკოლოლიკაშვილი

ბაქსთან შედარებით, ავგობუს-გროლეიბუს ერთგვარი უპირატესობა აქვს. დიდი მოთხოვნილება გრანსპორტის ამ სახეობაზე. ნაცნობ-მოკეთებელსაც, მეგობრებსაც, აქ შეხვედებით, ბევრ საინტერესო საუბარსაც მოისმენთ ძალაუფლებურად. ამიგომ არის, რომ ავგობუს-გროლეიბუსში ამსვლელი უფრო მეტია, ვიდრე ჩამსვლელი.

უზომოდ მსუქნის გვერდით ზომიერად ჩასუქებული ზის. ორივე ერთი ასაკისაა. მსუქანი ავგობუსში ახალამოსულ ხელჩანთიანს აკვირდება, ხელჩანთიანს მსუქანს მისჩერებია.

— მოიცა, შენა ხარ, კაცო?

— ბიჭო, შენ აქეთ რა გინდა?

— აქეთ ვცხოვრობ, კაცო!

— ჰო, მართლა, ვიცი. ძველი ბინა ბიჭს დაუტოვე?

— აბა, რა მექნა?

— მეც აქეთ გადმოვივი აგერ ერთი წელია. ამას წინათ გახსენებდით მე და აგრაფინა.

— აბა, კაცო, რა გამახარე, რომ იცოდე, ასე წელი მაინც იქნება, ერთმანეთი აღარ გვინახავს.

მთელი ავგობუსი გახარებულია ასე წლის უნახავი შეგობრების შეხვედრით.

— ა, მართლა, გაიცანი ეს კაცი! — მსუქანი ჩასუქებულზე ანიშნებს ხელჩანთიანს.

— ოჰო, ამას ხომ ვიცნობ?! —

— ვიცნობო? რამდენჯერ წამითაქებია შენთვის სიყმაწვილეში, — უხარია ჩასუქებულს.

— აბა, კაცო! ისე, არც მე გრჩებოდი ვალში. შენ რომ დაგინახავ, ჩემი სიყრმე მაგონდება.

— იქით აღარ დადისარ?

— სადაა, ძმაო, დრო. ორი წლის წინ ვიყავი საწყალი ზენოს წლისთავზე. ბლომად იყვნენ ჩვენი ბიჭები, სულ შენ გახსენებდით!

— ეჰ, ზენო, ზენო! როგორ ჩამწყვიტა გული მისმა სიყვდილმა.

— მდაა!.. მიდის, ძმაო, დრო, მიდის. რა ქნა შენმა მოსწრებულმა?

— დაიცვა დისერტაცია, შეირთო ცოლი, შვილიც ჰყავს და, ხომ მოგეხსენება...

— რა ვიცი, სიძეობას კი მპირდებოდა და...

— ჰე, ჰე! გავიგე, შენი გოგო კარგ ბიჭს გაჰყოლია.

— თვითონ კმაყოფილია და, მე ვინ რას მეკითხება.

— ამის შემდეგ ჩემი გაჩერებაა. რა ვქნათ, ასე დავშორდეთ ერთმანეთს? მოდი, ჩავიდე, ვინ იცის, კიდევ როდის მოვიყრით თავს ასე, სამივე. კაი ჯიგარი მიმაქვს, ყველი, მწვანელი. რაღაცას სახლში მოვძებნით კიდევ. სამივე ერთ ტავაში ვიწვით მაინც: ღვინოს ვერც ერთი ვეღარ ვსვამთ, მაგრამ თითო ბოთლს გაუძლებდა კაცი, ა? მერე, როგორ გაუხარდება აგრაფინას თქვენი დანახვა. ჩავიდე, თუ კაცი ხარ!

— აჰ, არა, ახლა არა! აგერ კიმოტუს მიცვევები გადაუდებელ საქმეზე. ახლა არა, შენი ჭირიმი!

— სამივე აქეთ არ ვცხოვრობთ? შეხვედებით კიდევ ერთმანეთს. ახლა ნამდვილად ვერ წამოვალთ, საქმეს წავახდენთ.

— ეჰ, რა კარგი იყო, რომ წამოსულიყავით, — უკვე ძირს ჩასული იძახის ხელჩანთიანი, — ვინ იცის, კიდევ როდის შეხვედებით.

ავგობუსი გზას განაგრძობს. მეზავრები ერთგვარ სევდას მოუტაცეს: მართლაც, ვინ იცის, კიდევ როდის ნახავენ ერთმანეთს ძველი ძმაკაცები.

ჩასუქებული მსუქანი იმუბრუნდა:

— მითხარი, თუ ძმა ხარ, ვინ იყო ეგ კაცი? თითქოს, მეცნობა. მაგრამ ვერაფრით მოვდივარ აზრზე, ვინ არის. არც მაგის ცოლი აგრაფინა მაგონდება.

მსუქანმა თვალეები გადმოკარკლა:

— როგორ, არც შენ იცი, ვინ არის? ერთი სული მქონდა, როდის ჩავიდოდა, რომ შენთვის მეკითხა, ვინ არის-მეთქი და არც შენ იცი, ვინ არის?

მსუქანმა თვალეები გადმოკარკლა: — როგორ, არც შენ იცი, ვინ არის? ერთი სული მქონდა, როდის ჩავიდოდა, რომ შენთვის მეკითხა, ვინ არის-მეთქი და არც შენ იცი, ვინ არის?

მსუქანმა თვალეები გადმოკარკლა: — როგორ, არც შენ იცი, ვინ არის? ერთი სული მქონდა, როდის ჩავიდოდა, რომ შენთვის მეკითხა, ვინ არის-მეთქი და არც შენ იცი, ვინ არის?

მსუქანმა თვალეები გადმოკარკლა: — როგორ, არც შენ იცი, ვინ არის? ერთი სული მქონდა, როდის ჩავიდოდა, რომ შენთვის მეკითხა, ვინ არის-მეთქი და არც შენ იცი, ვინ არის?

მსუქანმა თვალეები გადმოკარკლა: — როგორ, არც შენ იცი, ვინ არის? ერთი სული მქონდა, როდის ჩავიდოდა, რომ შენთვის მეკითხა, ვინ არის-მეთქი და არც შენ იცი, ვინ არის?

მთავარი რედაქტორი ნოდარ ღუმუბაძე

სარედაქციო კოლეგია:

ზ. გოლჭვაძე (პ/მზ. მღვიმანი),
 ს. კლდიაშვილი,
 ნ. მაღალაშვილი,
 ბ. ნიშნაძე (მთავ. რედ. მოადგილე),
 ნ. ვგელიძე,
 ო. ტყეშელაშვილი.

სატირისა და იუმორის უპირადი „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველი, კროსკამპი № 42.

თბილისი, სატირიკო-იუმორისტისტიკური ჟურნალი «ნიანგი».
 ტელ. რედაქტორის 99-76-69, რედ. მოადგილის 93-49-32.

საერთო განყოფილების 93-10-78.

საქ. კვ ცვ-ის გამოცემა-ლოგო. ИЗДАТЕЛЬСТВО ЦК КП ГРУЗИИ.

გადაეცა ასაწყობად 11/II-71 წ.

ხელმოწერილია დასაბეჭდად 4/III-71 წ.

ქალაქის ზომა 70x108 1/8.

ფიზიკური ნაბეჭდი ფურცელი 1,

სალოტივობო-საბამოცელო თაბახი 1,4.

საქ. კვ ცვ-ის გამოცემა-ლოგის სტამბა,

თბილისი, ლენინის ქ. № 14.

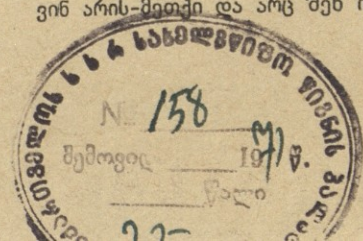
ТИПОГРАФИЯ ИЗД-ВА ЦК КП ГРУЗИИ

ТБИЛИСИ, УЛ. ЛЕНИНА № 14

შეკვ. № 483.

შე № 01941.

ბირაჟი 124.500.

კენანი კოპიკა

11
1971

71-158
საქართველოს
ბიბლიოთეკის
ინდექსი 76137

71-158

სარეზერვუო საჩუქარი ანუ ღაღაღა
აშვირის რეპროდუქცია